

позиция съ такова едно упорство, на което отдалоха дължната похвала даже и нашитѣ противници.

Но и Плѣвенъ е доказателство че безъ хитрость, т. е. безъ метода, упорството не може да даде никакви практически резултати . . . Хитростъта въ войната — това е приложение на своитѣ познания къмъ мѣстността и къмъ обстановката, ту стратегически, ту тактически; безъ разумното комбинирание на тѣзи двѣ условия, *войната е една утопия* и нищо друго; и по-добрѣ е тя никакъ да се не започва, защото всѣки единъ пасивно-отбранителенъ начинъ на дѣйствиe (билъ той проявенъ въ крѣпоститѣ или въ открито поле), фатално е осъденъ още отъ по-рано на загииване; всѣки единъ Плѣвенъ, колкото и великолѣпенъ да е той, въ края на крайщата ще бжде принуденъ да капитулира.

Въ другитѣ глави на настоящето изслѣждане ние ще видимъ, че само едно упорство въ войната не е напълно достатъчно, а трѣбва щото главнитѣ началници да владѣятъ и стратегическа инициатива, която е съставлявала, най-послѣ, сжщността на всичкитѣ тайни на Наполеоновския периодъ, съ тази само разлика, че въ наше врѣме тази инициатива е по-добрѣ подредена. Ето защо, всѣки главнокомандующъ, който ще дѣйствува въпрѣки правилата, приети понастоящемъ въ методитѣ на войната, ще извърши прѣстѣпление! Никой нѣма право да въвежда въ принципъ своитѣ лични възгледи и да ги прилага тамъ, гдѣто установенитѣ отъ великитѣ полководци правила показватъ истинския пътъ въ всѣки конкретенъ случай. Ето, тукъ именно, ние се допираме съ прѣстъ до най-главния недостатъкъ въ методата на сердаря, която не бѣше нито Фридриховска нито Наполеоновска.